

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ: ПРОБЛЕМИ СТАНОВЛЕННЯ ТА РОЗВИТКУ

Антонюк Андрій

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., ст. викладач кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Чикало І.В.)

РЕГЛАМЕНТУВАННЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ АДМІНІСТРАТИВНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ ОРГАНІЗАЦІЇ

Ефективність управління організацією значною мірою залежить від вибраних механізмів та інструментів адміністрування. Необхідними засобами, застосування яких у певних умовах дозволяє вирішити практично значимі соціальні, економічні, екологічні задачі, поставлені перед організацією є інструменти управління, одним із яких виступає регламентування. Зміст регламентування полягає у чіткій структуризації розподілу управлінських завдань та адміністративного процесу.

Певні аспекти регламентування в системі адміністративного менеджменту досліджено у наукових роботах В. Б. Авер'янова, К. К. Афанасьєва, Ю. П. Битяка, В. М. Гаращука, І. П. Голосніченка, О. В. Леонової, С. В. Ківалова, І. Б. Коліушка, Т. О. Коломоєць, О. В. Кузьменко, В. П. Тимощука та інших учених. Однак, незважаючи на науковий інтерес, проблематика застосування інструментарію регламентування в процесі управління організацією потребують подальших досліджень.

Зміст регламентування фахівці визначають як опис порядку виконання управлінських рішень, що використовується для розподілу управлінських завдань між виконавцями. Регламентація в організації здійснюється керівниками вищого і середнього рівнів а також керівниками функціональних підрозділів.

Регламентування є жорстким типом адміністративного впливу, що полягає у розробці та введенні в дію організаційних положень, обов'язкових для виконання протягом певного, визначеного цими положеннями часу. Основним інструментом регламентування у сфері публічного управління виступає регламент, тобто нормативно-правовий акт, який встановлює порядок дій органу публічної влади, його структурних підрозділів і посадових осіб, спрямованих на здійснення їх повноважень, встановлених законом та іншими нормативними актами. За своєю сутністю він є науковою основою побудови і розвитку структури управлінського апарату, наділяє цю структуру, відповідно до цілей організації, необхідним комплексом виконуваних завдань. Наявність

регламенту дозволяє при виникненні необхідності вирішення нових завдань проводити аналіз необхідних змін в структурі персоналу управління. Регламент є офіційним документом, що фіксує розподіл управлінських функцій, прав і обов'язків існуючих органів управління для досягнення цілей організації. Регламент встановлює обов'язкові вимоги до дій та її компонентів в обсязі і формах, що дозволяють забезпечити ефективну реалізацію органом публічної влади, його структурними підрозділами і посадовими особами їхньої компетенції.

Основними видами регламентів у сфері публічного управління є

- 1) регламенти надання адміністративних послуг з боку органу публічної влади;
- 2) внутрішні регламенти органів публічної влади;
- 3) регламенти взаємодії органів публічної влади поміж собою [1].

Регламентації підлягають такі організаційні положення, як:

по-перше, положення загально організаційного характеру, яке встановлює організаційну відокремленість і порядок функціонування соціально-економічної системи в цілому;

по-друге, це положення, які встановлюють внутрішній порядок роботи, організаційний статус різних ланок, їх завдання, функції, повноваження та ін.;

по-третє, це типові структури, закладені в основу побудови оргструктур;

по-четверте, регламентування посадових обов'язків, що передбачає розробку штатного розкладу та посадових інструкцій, які встановлюють перелік посад і основні вимоги до них та відображаються у спеціальних положеннях про структурні підрозділи і посадовими інструкціями для окремих посад [2].

На основі адміністративних регламентів розробляються і приймаються посадові інструкції.

Процедури, що встановлюються регламентом взаємодії: здійснення органом публічної влади координації і контролю діяльності органів, установ і організацій, що знаходяться в його віданні; спільного нормативно-правового регулювання у встановлених сферах діяльності органів публічної влади; участі одних органів публічної влади у нормотворчій діяльності інших органів публічної влади; підготовки одними органами публічної влади проектів висновків і зауважень до проектів рішень інших органів публічної влади, а також офіційних відгуків на рішення; розгляду запитів і звернень з боку органів публічної влади;

Процедури, що встановлюються регламентом взаємодії: взаємодії при наданні й одержанні інформації, висновків, експертиз; спільного здійснення повноважень з надання послуг публічної влади; спільного здійснення повноважень з контролю у встановленій сфері діяльності за діяльністю

громадян і організацій; спільного здійснення повноважень з управління власністю; координації і контролю підвідомчих установ і організацій; утворення й організації діяльності міжвідомчих координаційних і дорадчих органів.

Зміст регламенту взаємодії: коло учасників взаємодії; юридичні факти, з якими пов'язується здійснення взаємодії; обов'язкові стадії (етапи) взаємодії; права й обов'язки органів публічної влади при здійсненні взаємодії; терміни здійснення дій при взаємодії; варіанти дій і рішень учасників взаємодії на кожній його стадії і формалізовані критерії вибору одного з варіантів дії або рішення; нормативи використання ресурсів (у тому числі інформаційних, кадрових і матеріальних), необхідних для здійснення взаємодії; загальні вимоги до інформаційного забезпечення здійснення взаємодії; заходи відповідальності посадових осіб за порушення вимог регламенту взаємодії.

Загалом результатом регламентації діяльності організації виступає вироблення чіткого переліку правил, процедур, оформлених у вигляді регламентів, положень, інструкцій, методик, для яких характерна багаторазовість застосування.

Варто зазначити, що регламентація діяльності організації повинна базуватись на системному підході і охоплювати всі структурні елементи організації.

Використані джерела

1. Велешук С.А. Адміністративний менеджмент у категорійно-понятійному апараті менеджменту: теоретичні засади та сфера застосування. Вісник Тернопільського національного економічного університету. 2013. Вип. 2. С. 157-165.

2. Губенко В. І. Актуальні напрями та новітні тенденції теорії і практики сучасного менеджменту. Актуальні проблеми інноваційної економіки. 2016. №1. С.11-17

Аршулік Вікторія

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Жуковська А.Ю.)

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ЕФЕКТИВНОСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Діяльність будь-якого органу влади має бути ефективною та прозорою, тому одним із шляхів, що забезпечує досягнення вказаних цілей, є запровадження критеріїв оцінки діяльності органів влади всіх рівнів, у тому числі й органів місцевого самоврядування. Критерії є одним з інструментів, що використовуються як для самої організації діяльності органів місцевого самоврядування, так і для їх якісної самооцінки. Критерії як інструмент